

Sygn. akt VI U 344/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSR Wioletta Jodłowska - Nowicka
Protokolant:	Łukasz Michaluk

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o zasiłek chorobowy

z udziałem zainteresowanego Wojskowych (...) w Z.

na skutek odwołania M. P.

od decyzji z dnia 19 lipca 2016 roku nr znak: (...) -601- (...) -2016 - (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się M. P. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 09.04.2015 roku do 17.07.2015 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku oraz uznaje, że odwołującemu się nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego za okres od 21.04.2015 roku do 17.07.2015 roku w wysokości 80% podstawy wymiaru zasiłku.

UZASADNIENIE

W dniu 16 sierpnia 2016 roku (data prezentaty) odwołujący się M. P. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 19 lipca 2016 roku, znak: (...) -601- (...) - (...), odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 9 kwietnia 2015 roku do 17 lipca 2015 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku oraz przyznającą mu prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego za okres od 21 kwietnia 2015 roku do 17 lipca 2015 roku w wysokości 80% podstawy wymiaru zasiłku (odwołanie k. 1).

W uzasadnieniu wskazał, iż zdarzenie z dnia 8 kwietnia 2015 roku spełnia definicję wypadku przy pracy. W ocenie odwołującego się zaistniała przyczyna zewnętrzna, a zatem decyzja ZUS narusza prawa odwołującego się do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100% podstawy (odwołanie k. 1-2).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 12 września 2016 roku (data prezentaty) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, iż na podstawie zgromadzonej dokumentacji organ rentowy stwierdził, iż zdarzenie nie wyczerpuje znamion definicji wypadku przy pracy, gdyż brak jest przyczyny

zewnątrznej zdarzenia. Wobec powyższego brak jest podstaw do wypłaty odwołującemu się zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego (odpowiedź na odwołanie k. 4).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się M. P. jest zatrudniony w Wojskowych (...) z siedzibą w Z. na stanowisku ślusarza w Wydziale SP1 (pismo akta rentowe).

W dniu 8 kwietnia 2015 roku odwołujący się przystąpił do pracy ok. godz. 7:00. Po przebraniu się w ubranie robocze, rozpoczął pracę przy wykonywaniu blach zaślepiających nieużywane otwory technologiczne, na ścianach zewnętrznych dwóch kabin aparaturowych remontowanych urządzeń P-18. Pracę wykonywał samodzielnie. Około godz. 12:40 idąc przymierzyć osłonę do ściany kabiny, po zrobieniu jednego kroku, nagle prawa noga w sposób niekontrolowany na gładkiej powierzchni przesunęła się do przodu, odwołujący się poślizgnął się i znalazł się w pozycji jakby chciał zrobić szpagat. Skarżący nie upadł na podłogę, lecz utrzymał ciężar ciała na nogach. W chwili wykonywania tego rozkroku poczuł ból uda i pośladka. Następnie odwołujący się po wykonaniu samodzielnie masażu mięśni tego uda i pośladka przystąpił dalej do pracy. Pracował do końca zmiany, tj. do godz. 15:00. W tym samym dniu w godz. 15:00-19:00 miał pracować dalej w ramach umowy o dzieło przy innym remontowanym urządzeniu. Około godz. 18:30 ból prawej nogi zaczął powracać. Wówczas skarżący poinformował przełożonego o zaistniałym zdarzeniu, a przełożony zwolnił odwołującego się do domu (zeznania odwołującego się k. 14 – e-protokół (...):01:03-00:14:50; protokół powypadkowy akta rentowe).

Z uwagi na fakt, iż ból nie ustępował, odwołujący się wieczorem wraz z żoną udał się do Szpitala (...). Lekarz dyżurny ortopeda stwierdził naciągnięcie grupy mięśni przywodzicieli uda prawego. Przepisał leki przeciwbólowe i przeciwzkrzepowe, nakazał okłady z lodu oraz wystawił zwolnienie lekarskie od 9 do 13 kwietnia 2015 roku. W dalszym okresie odwołujący się nadal odczuwał silne dolegliwości bólowe i był niezdolny do pracy do dnia 17 lipca 2015 roku (zeznania odwołującego się k. 14 – e-protokół (...):01:03-00:14:50; protokół powypadkowy akta rentowe; dokumentacja lekarska akta rentowe; zwolnienia lekarskie k. 2-3 akt rentowych).

W dniu 15 kwietnia 2015 roku zespół powypadkowy powołany przez pracodawcę sporządził protokół nr (...) ustalający okoliczności i przyczyny wypadku przy pracy. Jako przyczynę wypadku przy pracy zespół powypadkowy wskazał niedostateczną koncentrację pracownika przy wykonywaniu prac związanych z przemieszczeniem się i uznał zdarzenie za wypadek przy pracy w rozumieniu definicji ustawowej (protokół powypadkowy akta rentowe).

Decyzją z dnia 19 lipca 2016 roku, znak: (...) - 601 - (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 9 kwietnia 2015 roku do 17 lipca 2015 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku oraz przyznał mu prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego za okres od 21 kwietnia 2015 roku do 17 lipca 2015 roku w wysokości 80% podstawy wymiaru zasiłku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zakład odmawia przyznania świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku gdy protokół powypadkowy lub karta wypadku zawierają stwierdzenia bezpodstawne. Z opisu okoliczności zdarzenia zawartych w protokole powypadkowym wynika, że przyczyną wypadku była niedostateczna koncentracja na wykonaniu prac związanych z przemieszczaniem się. Dlatego brak jest podstaw do przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego (decyzja k. 1 akt rentowych).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy oraz aktach rentowych, a także na podstawie zeznań odwołującego się k. 14 – e-protokół (...):01:03-00:14:50. Zeznania odwołującego się były logiczne i spójne, Sąd nie znalazł podstaw do odmowy ich wiarygodności. Sąd dał wiarę odwołującemu się co do okoliczności przebiegu zdarzenia z dnia 8 kwietnia 2015 roku.

Autentyczności i treści ww. dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron, toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe celem ustalenia przebiegu zdarzenia i zbadania czy zdarzenie z dnia 8 kwietnia 2015 roku może być kwalifikowane jako wypadek przy pracy czy jako zdarzenie, które nie odpowiada definicji wypadku, a w związku z tym czy odwołującemu się przysługiwał zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego.

Definicję wypadku przy pracy określa ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm., zwana dalej ustawą wypadkową). Zgodnie z art. 3 ust. ww. ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Natomiast zgodnie z art. 2 pkt 13 ustawy wypadkowej, za uraz uznaje się uszkodzenie tkanek ciała lub narządów człowieka wskutek działania czynnika zewnętrznego.

Ustawa nie definiuje jednak pojęcia „przyczyny zewnętrznej” wypadku przy pracy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż przyczyną zewnętrzną wypadku może być każdy czynnik zewnętrzny, który jest zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym (vide Uchwała 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 roku, III PO 15/62, LEX nr 106030). Zewnętrzna przyczyna zdarzenia nie może pochodzić z organizmu pracownika dotkniętego zdarzeniem i musi być źródłem urazu lub śmierci. Nie musi być to wyłącznie jedna przyczyna, lecz również mogą to być przyczyny złożone, a więc zawierające połączenie czynnika zewnętrznego z czynnikami istniejącymi już w organizmie pracownika. Sama praca nie może stanowić zewnętrznej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy. Może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrzną (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014 r., I PK 185/13, LEX nr 1646046). Z kolei „nagle zdarzenie” powodujące uraz lub śmierć pracownika może nastąpić w dowolnym czasie i miejscu pod warunkiem, że pozostaje w związku z wykonywaniem czynności pracowniczych przez osobę, która wypadkowi uległa (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2014 roku, I PK 245/13, LEX nr 1646082). Czasowy i miejscowy związek wypadku z pracą sprowadza się do czasowego (zdarzenie wystąpiło w czasie pracy w znaczeniu prawnym) bądź miejscowego (zdarzenie nastąpiło w miejscu zakreślonym strefą zagrożenia stwarzanego przez pracę) powiązania przyczyny zewnętrznej doznanego uszczerbku na zdrowiu z faktem wykonywania przez pracownika określonych czynności. Innymi słowy, czasowy i miejscowy związek wypadku z pracą oznacza, że pracownik doznał uszczerbku na zdrowiu w miejscu i czasie, kiedy pozostawał w sferze interesów pracodawcy. Zatem związek miejscowy i czasowy wypadku z pracą sprowadza się do ustalenia, że zdarzenie wystąpiło w czasie pracy w znaczeniu prawnym (nie tylko w czasie efektywnego świadczenia pracy, ale również w czasie pozostawania w dyspozycji pracodawcy - art. 128 § 1 k.p.), bądź w miejscu zakreślonym strefą zagrożenia stwarzanego przez pracę (na terenie zakładu pracy, a nie tylko w miejscu wykonywania czynności przez danego pracownika - art. 207 k.p.), przez powiązanie doznania uszczerbku na zdrowiu z faktem wykonywania przez pracownika określonych czynności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2014 roku, I PK 275/13, LEX nr 1477424).

Natomiast zgodnie z art. 6 ust 1 pkt 1 ustawy wypadkowej z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje zasiłek chorobowy dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 8 ust. 1 ww. ustawy). Przy ustalaniu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, podstawy wymiaru i jego wysokości, a także przy wypłacie, stosuje się odpowiednio

przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego, z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej (art. 7 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 6 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. j. Dz.U. z 2016 r., poz. 372 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

W związku z art. 11 ust 1 i ust 2 pkt 3 ww. ustawy miesięczny zasiłek chorobowy, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, wynosi 80% podstawy wymiaru zasiłku. Miesięczny zasiłek chorobowy wynosi 100% podstawy wymiaru zasiłku, jeżeli niezdolność do pracy powstała wskutek wypadku w drodze do pracy lub z pracy.

Odmawiając odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego organ rentowy podnosił, iż przyczyną wypadku była niedostateczna koncentracja na wykonaniu prac związanych z przemieszczaniem się, czyli zdarzenie nie spełnia definicji wypadku przy pracy określonej ustawą, tj. brak przyczyny zewnętrznej powodującej zdarzenie.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zdarzenie było nagłe, wywołała je przyczyna zewnętrzna, odwołujący uległ urazowi, a zdarzenie pozostaje w związku z pracą. Odwołujący się doznał urazu w czasie pozostawania w dyspozycji pracodawcy, w czasie pracy. Uraz został spowodowany nagłym zdarzeniem wywołanym przyczyną zewnętrzną – odwołującemu prawa noga w sposób niekontrolowany odjechała do przodu co oznacza w ocenie Sądu ewidentne poślizgnięcie się na gładkiej powierzchni podłogi.

Sąd dał wiarę odwołującemu się, że poślizgnął się, co spowodowało zachwianie jego równowagi, a w konsekwencji naciągnięcie grupy mięśni przywodzicieli uda prawego. Ponadto odwołujący się miał na sobie ubranie robocze, w tym odpowiednie obuwie.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania, że nawierzchnia, na której stał odwołujący się była gładka, a tym samym śliska, a odwołujący poślizgnął się co w konsekwencji jednoznacznie wskazuje na zaistnienie zewnętrznej przyczyny wypadku przy pracy z dnia 8 kwietnia 2015 roku.

Niezrozumiałym dla Sądu jest wskazane przez zespół powypadkowy w protokole powypadkowym stwierdzenie, iż do wypadku przy pracy doszło z powodu niedostatecznej koncentracji odwołującego się albowiem ten fakt nie wynika z żadnych okoliczności, a z pewnością nie zeznał samego odwołującego się, który wprost stwierdza w wyjaśnieniach poszkodowanego, że nagle prawa noga odjechała mu do przodu, co w ocenie Sądu jednoznacznie wskazuje na fakt poślizgnięcia się i co potwierdził odwołujący się w zeznaniach złożonych przed Sądem.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalił, że zaistniała przyczyna zewnętrzna zdarzenia, a więc istnieją przesłanki przyznania skarżącemu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego. Wobec powyższego, Sąd uznał, iż wskazane zdarzenie wyczerpuje zakres definicji wypadku przy pracy, określonego w art. 3 ustawy wypadkowej.

Na marginesie należy podkreślić, iż decyzja z dnia 18 stycznia 2016 roku, znak: 450000/72/2015/SER 2- (...) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W., odmawiająca skarżącemu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu 8 kwietnia 2015 roku (k. 8 akt rentowych) nie miała wpływu na bieg ani rezultat niniejszego postępowania. W tym miejscu należy wskazać, że decyzje prawnokształtujące – są zdarzeniami prawnymi i wiążą sąd stanem prawnym będących ich skutkiem. Związanie zaś Sądu decyzją administracyjną oznacza obowiązek orzekania z uwzględnieniem decyzji i jej wszelkich skutków. W przypadku decyzji konstytutywnych sąd uwzględnia stan prawny wykreowany decyzją. Natomiast w przypadku decyzji deklaratoryjnych chodzi o uwzględnienie stanu prawnego stwierdzonego w decyzji administracyjnej. Wykluczone jest zaś związanie ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez organ. W ocenie Sądu prawomocna decyzja odmawiająca odwołującemu się prawa do jednorazowego odszkodowania ma charakter deklaratoryjny i w związku, z tym Sąd rozstrzygając prawo

ubezpieczonego do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego dokonał własnych ustaleń i oceny stanu faktycznego.

Mając na względzie powyższe Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 9 kwietnia 2015 roku do 17 lipca 2015 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku. W wyniku zmiany decyzji w przedmiocie prawa odwołującego do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, brak jest podstaw do przyznania zasiłku chorobowego w rozumieniu ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, dlatego Sąd uznał, iż odwołującemu nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego za okres od 21 kwietnia 2015 roku do 17 lipca 2015 roku w wysokości 80% podstawy wymiaru zasiłku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.